Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Nicula Rodica
Dosarul: nr. 3r-658/25
2-25065476-02-3r-29102025

D E C I Z I E

02 martie 2026 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând fără participarea părților, recursul declarat de avocatul Scutelnic Constantin, în interesele SRL „Intermed-Service”,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 06 octombrie 2025,

emisă în cauza de contencios administrativ, intentată la acțiunea formulată de SRL „Intermed-Service” împotriva Consiliului Concurenței cu privire la anularea ordinului și compensarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei

La 08 mai 2025, SRL „Intermed-Service” a depus, prin intermediul poștei electronice, acțiune de contencios administrativ împotriva Consiliului Concurenței, persoană terță SRL „GBG-MLD”, solicitând anularea ordinului nr. 03 din 09 aprilie 2025 și compensarea cheltuielilor de judecată.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 06 octombrie 2025, acțiunea de contencios administrativ depusă de SRL „Intermed-Service” împotriva Consiliului Concurenței, a fost declarată inadmisibilă, în temeiul art. 207 alin. (1), (2) lit. e) Cod administrativ.

Solicitarea din recurs

La 22 octombrie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 242 Cod administrativ*), avocatul Scutelnic Constantin, acționând în interesele SRL „Intermed-Service”, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 06 octombrie 2025.

În motivarea cererii de recurs s-a invocat că instanța de fond a calificat eronat ordinul Consiliului Concurenței nr. 03 din 09 aprilie 2025 drept o simplă „operațiune administrativă”, fără a analiza efectele sale juridice concrete și natura sa de act administrativ individual defavorabil, or în realitate, ordinul contestat este un act cu efecte imediate și executorii, prin care s-a dispus efectuarea unei inspecții inopinate, s-a autorizat accesul forțat la sediul societății, s-au impus obligații de cooperare și s-au prevăzut sancțiuni pecuniare în caz de refuz sau obstrucționare.

Recurenta a menționat că actul contestat nu este unul preparator lipsit de efecte, ci produce consecințe juridice directe, fiind susceptibil de control judecătoresc separat, conform legislației speciale, iar în acest sens, instanța de fond a ignorat excepțiile prevăzute de art. 15 alin. (2) din Codul administrativ, or, deși ordinul reprezintă o operațiune executorie și este îndreptat împotriva unui terț, în speță, societatea reclamantă nu era subiect al investigației, fiind vizată din eroare din cauza unei confuzii de identitate cu o altă entitate.

Suplimentar a susținut că ordinul a produs efecte juridice defavorabile imediate, afectând drepturi precum inviolabilitatea sediului, libertatea desfășurării activității economice și reputația comercială, prin însăși efectuarea inspecției și prin obligațiile impuse sub amenințarea sancțiunilor.

Mai mult, a menționat că forma și conținutul ordinului confirmă caracterul său de act administrativ individual, acesta indicând emitentul, destinatarul, temeiul legal și calea de atac, inclusiv posibilitatea contestării în instanță în termenul prevăzut.

De asemenea, recurenta a mai menționat că Legea concurenței califică expres ordinul de inspecție ca act distinct, supus controlului judecătoresc, ceea ce exclude interpretarea acestuia ca simplă operațiune internă. Prin urmare, normele speciale se coroborează cu Codul administrativ, care permite contestarea separată a actelor executorii și a celor îndreptate împotriva terților.

În altă ordine de idei, cu referire la conceptul dreptului vătămat, recurenta a susținut că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Codul administrativ, întrucât ordinul a generat o ingerință reală și actuală în drepturile sale, inclusiv prin constrângerea de a permite accesul inspectorilor și riscul aplicării de sancțiuni.

Totodată, chiar și în lipsa unei sancțiuni finale, recurenta a menționat că obligațiile impuse și ingerința în activitatea societății constituie o vătămare suficientă pentru admisibilitatea acțiunii.

În altă ordine de idei, recurenta a subliniat că ulterior Consiliul Concurenței a

finalizat investigația fără a constata vreo încălcare din partea recurentei, confirmând indirect că aceasta nu avea calitatea de subiect al investigației.

Respectiv, în lipsa unui alt act final atacabil, refuzul controlului judecătoresc asupra ordinului lasă recurenta fără un remediu efectiv, contrar principiilor constituționale și celor convenționale privind accesul la justiție.

În context, recurenta a invocat faptul că instanța de fond a aplicat greșit prevederile art. 15 alin. (2) Cod administrativ, deoarece ordinul reprezintă o operațiune executorie și este în esență, îndreptat împotriva unui terț, ceea ce permite contestarea sa separată, respectiv instanța de fond nu a analizat această excepție, deși situația de fapt confirma că reclamanta a fost inclusă din eroare în investigație, în urma unei confuzii cu privire la identitatea unei alte societăți.

În consecință, s-a susținut că ordinul de inspecție este un act administrativ individual defavorabil, susceptibil de control judecătoresc direct, iar interpretarea instanței de fond este formalistă și contrară atât Codului administrativ, cât și Legii concurenței.

Totodată, refuzul examinării pe fond a acțiunii și al probelor propuse, precum și neatragerea în cauză a unui terț relevant, constituie încălcări procedurale care au afectat dreptul la un proces echitabil și la un recurs efectiv.

Aprecierea instanței de recurs

Verificând legalitatea încheierii judecătorești contestate, pe baza înscrisurilor din dosar și a motivelor invocate în recurs în coroborare cu normele legale aplicabile la caz, Completul de contencios administrativ, apreciază recursul ca neîntemeiat și care urmează a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din considerentele ce succed.

Potrivit art. 191 alin. (4) Cod administrativ, Curțile de apel soluționează și cererile de apel împotriva hotărârilor și recursurile împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Conform art. 194 alin. (1) Cod administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

Dispoziția art. 243 alin. (1) lit. b), (2) - (4) Cod administrativ stipulează că examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul. Instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

În fapt, după cum rezultă din lucrările cauzei, prin dispoziția nr. 04 din 10

aprilie 2024, Plenul Consiliului Concurenței a dispus inițierea investigației referitor la semnele încălcării art. 5 din Legea concurenței nr. 183/2012 de către SRL „Prodomus” și SRL „GBG-MLD”, prin participarea cu oferte trucate la procedura electronică de achiziții cu identificatorul MD1706807205149 (sistem de compresii mecanice automate).

Prin dispoziția cu privire la modificarea unor acte normative nr. 05 din 03 aprilie 2025 a fost extinsă investigația și în privința SRL „Intermed-Service”, SRL „GBG-MLD” și SRL „KVG LLC”, referitor la semnele încălcării art. 5 din Legea concurenței nr. 183/2012 prin participarea cu oferte trucate la procedura electronică de achiziții cu identificatorul MD-1735040040268.

Totodată, prin Ordinul Consiliului Concurenței nr. 03 din 09 aprilie 2025, s-a dispus efectuarea inspecției la sediul SRL „Intermed-Service” precum și în orice alte încăperi, terenuri și/sau mijloace de transport aflate în posesia, folosința și/sau proprietatea acesteia.

La caz, invocând faptul că ordinul nr. 03 din 09 aprilie 2025, impune obligații, în special de a se supune controlului (inspecției) efectuate de autoritatea de concurență, iar nerespectarea ordinului atrage sancțiuni, SRL „Intermed-Service” a depus prezenta acțiune solicitând anularea ordinului nr. 03 din 09 aprilie 2025 și compensarea cheltuielilor de judecată.

Completul de judecată menționează că potrivit art. 5 Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Potrivit art. 6 alin. (1)-(2) Cod administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părți ale procedurii administrative.

Conform art. 7 Cod administrativ, autoritate publică se consideră orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public.

În context, potrivit art. 10 Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz. individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea

raporturilor juridice de drept public. Decizia autorității publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual.

În baza art. 11 Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat, b) acte favorabile - actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sânt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestațiilor materiale sau bănești este un act administrativ individual prin care o astfel de prestație se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

Conform art. 15 Cod administrativ, operațiunile administrative sânt manifestările de voință sau activitățile autorităților publice care nu produc ca atare efecte juridice. Operațiunile administrative pot ii contestate doar concomitent cu actul administrativ individual, cu excepția operațiunilor administrative executorii sau îndreptate împotriva unui terț.

În temeiul art. 22 Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sânt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităților publice sau instanțelor de judecată competente, faptele generai notorii și faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până ia proba contrarie.

Potrivit art. 39 alin. (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente, iar reieșind din art. 189 alin. (1) al aceluiași Cod, o acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată de orice persoană care consideră că dreptul său a fost încălcat prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Conform art. 207 alin. (1) și alin. (2) lit. e) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sânt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs. Acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Din prevederile art. 20 Cod administrativ, rezultă că dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest

drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Reieșind prevederile art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Totodată, din prevederile art. 53 alin. (1) din Constituția RM, Completul de judecată subliniază că, persoana vătămată într-un drept al său (s.i.) de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.

Raportând circumstanțele cauzei la normele pre-citate, instanța de recurs precizează că actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorității publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor fizice sau juridice și care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Colegiul menționează în acest sens că, noțiunea de „act administrativ" este definită atât în legislația autohtonă, cât și în Rezoluția (77) Cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la data de 28 septembrie 1997.

Actele pregătitoare sau operațiunile administrative și tehnico-materiale stau la baza emiterii actului administrativ și nu pot constitui de sine stătător obiect al acțiunii în contenciosul administrativ, deoarece nu produc efecte juridice prin ele însele, or, un act administrativ individual, urmează să întrunească cumulativ unele elemente definitorii. Actul administrativ este o măsură oficială întreprinsă de o autoritate publică în cadrul unei activități administrative. Măsura oficială întreprinsă ține de domeniul dreptului public. Actul administrativ se emite pentru reglementarea raporturilor dc drept public. Actul administrativ se emite cu scopul de a produce efecte juridice, adică de a reglementa în mod unilateral un caz individual care are ca efect nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor de drept public; - Actul administrativ produce efecte în exterior.

Suplimentar, din conținutul prevederilor art. 56 alin. (3) din Legea Concurenței nr. 183 din 11 iulie 2012, efectuarea inspecțiilor este dispusă prin ordin emis de către președintele Consiliului Concurenței, în care se indică scopul și obiectul inspecției, data la care începe inspecția, sancțiunile prevăzute de lege, precum și dreptul de a contesta ordinul în instanța de judecată.

În accepțiunea art. 56 alin. (2) al Legii menționate, inspecția reprezintă un

instrument procedural de obținere a informațiilor și a documentelor necesare, indiferent de suportul pe care se găsesc și locul aflării acestora, utilizat de Consiliul Concurenței pentru investigarea încălcării legislației concurențiale.

Cu referire la cazul dedus judecății, Colegiul constată că prin acțiunea în contencios administrativ, SRL „Intermed-Service" contestă ordinul Consiliului Concurenței nr. 03 din 09 aprilie 2025, prin care s-a dispus efectuarea inspecției la sediul SRL „Intermed-Service" precum și în orice alte încăperi, terenuri și/sau mijloace de transport aflate în posesia, folosința și/sau proprietatea acesteia.

Or, raportând prevederile art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ la circumstanțele de fapt relatate supra, instanța de recurs atestă că ordinul contestat a cărei anulare se solicită, nu întrunește elementele obligatorii proprii actului administrativ, deoarece la caz, contrar prevederilor imperative din art. 10 alin. (1), în cumul cu cerințele art. 15 Cod administrativ, reclamanta/recurentă SRL „Intermed-Service" contestă un act care nu reprezintă altceva decât o operațiune administrativă, care nu poate constitui individual obiect al acțiunii în contencios administrativ și nu produce efecte juridice.

Din acest punct de vedere, în coroborare cu art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, Colegiul apreciază ca întemeiată soluția primei instanțe de declarare a acțiunii ca fiind inadmisibilă, deoarece în prezenta speță, reclamanta/recurentă, nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă preparatorie, a unui drept în sensul art. 17, din același cod, devreme ce actul contestat constituie o operațiune administrativă și nu constituie act administrativ.

Corespunzător, Completul de judecată notează că activitatea autorităților administrației publice se realizează prin două categorii de forme, una producătoare de efecte juridice - actele administrative, contractele administrative și alta ne producătoare de efecte juridice proprii - operațiunile administrative.

Operațiunile administrative prezintă un instrument sau cale premergătoare pentru emiterea, executarea și controlul executării actelor administrative. De esența operațiunilor administrative ține faptul că acestea de sine stătător nu sunt producătoare de efecte juridice, acestea fiind simple elemente de procedură antrenate în construirea actului final.

Constatările enunțate și descrise supra, denotă faptul că SRL „Intermed-Service" nu poate revendica încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă, deoarece ordinul Consiliului Concurenței nr. 03 din 09 aprilie 2025 constituie o operațiune administrativă, fiind susceptibilă contestării doar concomitent cu actul administrativ care poate fi adoptat ulterior, premisă ce nu poate fi supusă controlului de legalitate prin prisma contenciosului administrativ.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs subliniază că în conformitate cu prevederile art. 56 alin.(2) din Legea Concurenței nr. 183 din 11 iulie 2012, rezultă că inspecția reprezintă un instrument procedural de obținere a informațiilor și a

documentelor necesare, indiferent de suportul pe care se găsesc și locul aflării acestora, utilizat de Consiliul Concurenței pentru investigarea încălcării legislației concurențiale.

Prin urmare, inspecția dispusă a fi efectuată, este parte componentă a investigației referitor la semnele încălcării prevederilor art. 5 din Legea concurenței, or în conformitate cu prevederile art. 65 din Lege, în rezultatul finalizării investigației cazului se emite o decizie, care este un act administrativ și reieșind din prevederile art. 47 din aceeași Lege, poate fi contestată în ordinea contenciosului administrativ.

Totodată, Colegiul învederează că ordinul Consiliului Concurenței nr. 03 din 09 aprilie 2025 nu conține careva dispoziții executorii (interdicții temporare, prescripții obligatorii, suspendarea activității etc), iar faptul că în ordin au fost incluse obligația de colaborare și răspunderea/sancțiunile prevăzute de legislație, nu constituie dispoziții executorii stabilite individual reclamantei/recurente, acestea fiind generale și obligatorii în temeiul Legii Concurenței nr. 183 din 11 iulie 2012, pentru toate entitățile supuse controlului, motiv din care prima instanță corect a conchis de a declara acțiunea inadmisibilă, în baza art. 207 afin. (2) lit. e) Cod administrativ.

Completul de judecată reiterează că faptele și operațiunile administrative nu pot face obiectul acțiunii în contencios administrativ, în scopul verificării legalității lor, chiar dacă autoritatea a indicat că subiectul ar avea dreptul de a sesiza instanța de judecată, cu referire ia prevederile legii citate. Codul administrativ recunoaște ca obiect ai acțiunii doar actul administrativ și nesoluționarea unei cereri în termenul prescris. Este important a se evidenția, că prevederile Legii concurenței care ar oferi dreptul de contestare a ordinului prin care se dispune efectuarea inspecției sunt adoptate anterior Codului administrative, care începând cu 01 aprilie 2019 reglementează procedura de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia.

Instanța de recurs ține să menționeze că este contrară normelor legale, emiterea în cadrul unei și aceleiași proceduri administrative a două hotărâri, or, principiul legalității indică expres că autoritățile publice și instanțele de judecata competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Astfel, legalitatea procedurii administrative se examinează în cadrul acțiunii în contencios administrativ privind anularea actului administrativ emis la finele procedurii administrative.

Mai mult, deși recurentul invocă că încheierea instanței de fond ar fi dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale, inclusiv dreptul de acces liber la justiție, totuși, accesul la justiție nu poate fi invocat pentru susținerea unui demers inadmisibil din start. În speță, cererea a fost declarată inadmisibilă legal, pe motivul inexistenței unui act administrativ sau decizii ce ar putea fi contestate

conform normelor legale. Astfel, nu există nici o încălcare a drepturilor fundamentale, iar argumentele recurentului sunt neîntemeiate.

În același sens, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (*Decizia nr. 12/2020, §21*), principiul liberului acces la justiție nu este unul absolut, iar statul are marja de apreciere de a reglementa condițiile de admisibilitate a acțiunilor, inclusiv prin stabilirea unor limitări legate de competența materială a instanțelor. Această abordare este conformă și practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, care a subliniat că „dreptul la o instanță" poate fi supus unor restricții rezonabile (*Stone Court Shipping Company S. A. vs Spania, §34*).

Prin urmare, argumentele recurentului întemeiate pe pretinse vicii de legalitate ale încheierii judecătorești în sensul declarării acțiunii ca inadmisibilă, sunt irelevante și au un caracter declarativ.

În completare, instanța de recurs conturează că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (*Rebait și alții contra Franței din 25 februarie 1995, nr. 26561/1995*).

Din considerentele supra-enunțate și având în vedere că recurentul nu a prezentat probe concludente care să contureze aspectul neîntemeiat și ilegal al actului judecătoresc contestat, Completul judiciar conchide netemeinicia cererii de recurs.

În altă ordine de idei, Completul accentuează că potrivit jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (*Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991*).

Cu toate acestea, în argumentarea pretențiilor înaintate recurenta nu a invocat nici un temei de fapt sau de drept.

În aceste condiții, instanța de recurs apreciază ca întemeiată evaluarea efectuată de prima instanță, cum că acțiunea de contencios administrativ înaintată de SRL „Intermed-Service" este inadmisibilă având ca fundament prevederile art. 207 alin. (1), (2) lit. e) Cod administrativ.

Din considerentele supra-enunțate și având în vedere că nu au fost prezentate probe concludente care să contureze aspectul neîntemeiat și ilegal al actului judecătoresc contestat, Completul judiciar conchide netemeinicia cererii de recurs înaintate de avocatul Scutelnic Constantin, în interesele SRL „Intermed-Service", împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 06 octombrie 2025.

În conformitate cu prevederile art. 191 alin. (4), 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ, din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de avocatul Scutelnic Constantin, în interesele SRL „Intermed-Service”.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 06 octombrie 2025, emisă în cauza de contencios administrativ, intentată la acțiunea formulată de SRL „Intermed-Service” împotriva Consiliului Concurenței cu privire la anularea ordinului și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei